Прећутани синови Србије

Пише: Никола Тодоровић
четвртак, 09 новембар 2017 11:48

У новембру обележавамо Дан примирја као крај Великог рата. Сећамо се подвига али и биолошког сатирања нашег народа чија је жртва поклоњена другима.

Од пре неку годину на реверу се носи амблем сачињен по цвету Наталијина рамонда, узет као симбол због способности регенерације. Ендемска врста са Балкана налази се и на Кајмакчалану, на планини Ниџе којом се протезала граница Краљевине Србије.

Његовим заузимањем српска војска је закорачила назад у државу из које је отишла албанским повлачењем, у тешким борбама на јесен 1916. погинуо је и Војин Поповић, познатији као војвода Вук. Кајмакчалан, као нагнута зараван уздигнута два и по километра, без заклона, ниска трава клизи под ногама, посетилац је у неверици да је могуће помислити на освајање бугарских утврђења.

Велики рат, са својим учесницима и биткама је забележен, има место у памћењу. А грађански рат деведесетих година, продужен у НАТО агресију, чије последице још живимо и краја им се не види, прати ћутање.

У каквом се кошмару и драми нашао појединац навикао на своју обичну свакодневицу.

Довољно је, на пример, замислити себе уморног, промрзлог, као ово јесење кишно време, југословенска држава се распада у грађанском рату, без потребне обуке у непознатом пределу, страх да будете заробљени и мучени.

Ако преживи, питање је какав ће се вратити. Почетак рата, болница у Земуну, борбе у источној Славонији. Резервиста из Београда, страдао дан, два по доласку на фронт, без ноге испод колена, завукао се под оклопни транспортер да се спаси од минобацача.

Јесен прве године рата, ВМА, младић једва пунолетан, муслиман из Босне на одслужењу војног рока, поглед ми застаје због његовог лепог лица са плавом косом, али и ужасних повреда, у колицима је, нисам сигуран шта видим или не желим да је то истина. Храброст нема националност, нико од нас не бира заставу под којој ће се родити.

Омања болница код Босанског Петровца, ако сећање на место не вара, рат у пуном јеку. Рањеник, објашњава да је срећа што је остао „само“ без ноге испод колена, очигледно

добро зна зашто то каже. До њега други војник Републике Српске, мало прича више гледа, метак му је још у телу, код карлице.

Када ће држава одати поштовање онима који су се одазвали позиву или отишли као добровољци да се боре, од Крајине до Косова, обичним људима склоњеним од пажње јавности. Ни лица ни гласа, невидљива војска прећутаних синова Србије.

Ако од неког тражи жртвовање, држава мора претходно да докаже да стоји на сваки начин уз њега, а тако, уверен сам, није било. Да власт све чини за појединца, не за свој опстанак.

Заборав није случајан ни везан за једну власт. Њиме се избегава одговорност за политику која је вођена, избегава замерање западним „пријатељима“ како се не би подсећали на њихову улогу у рату против Срба. Али, тим ћутањем остаје више простора за клевету да су Срби криви за распад државе.

Ако нема хероја и митова власници политичке моћи одређују шта је исправно, ко је узор, одлуке се лакше проглашавају храбрим и историјским.

Однедавно, у неком налету сећања, власт је наговестила споменице у част бранилаца са Кошара, некадашњи командант Приштинског корпуса одржао је предавање кадетима, подигнута су недавно два споменика за највећу жртву коју неко може дати.

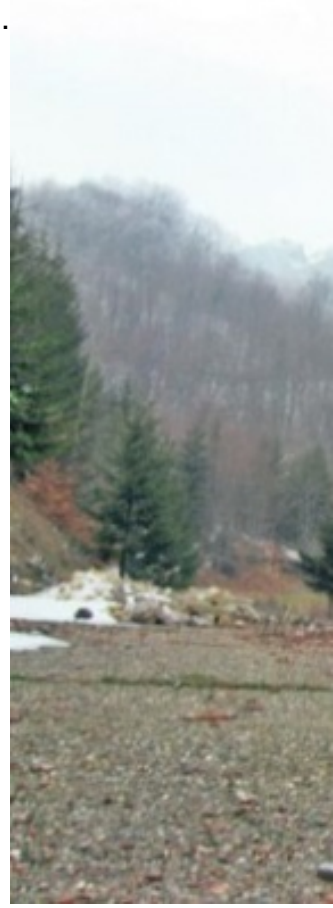

Дешава се то у време кад власт жури са решењем за Косово, трајно, храбро и лишено мита, како описује председник државе. Ако се искрено одаје признање борцима против окупације, решење мора да то покаже.

Власт предлаже Дан ратника, посвећен обичним људима који су бранили Отаџбину, од ослободилачких ратова у 19 веку до НАТО агресије. Предлог се појавио у јавности баш на дан кад су Срби судије и тужиоци приступили косовском правосуђу пред Хашимом Тачијем.

Амблем Наталијине рамонде на реверу подсећа на оне који су храброст потврдили жртвом. Не гласним речима и самопроглашавањем за најхрабрије, свако је већ имао годинама прилику да се покаже.